

**DAISY
DARKER**

ALICE FEENEY

DAISY DARKER

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Titlul original: *Daisy Darker*

Autor: Alice Feeney

Copyright © 2022 by Diggi Books Ltd.

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FEENEY, ALICE

Daisy Darker / Alice Feeney ; trad. din engleză de Oana Dușmănescu. -
București : Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-18-8

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

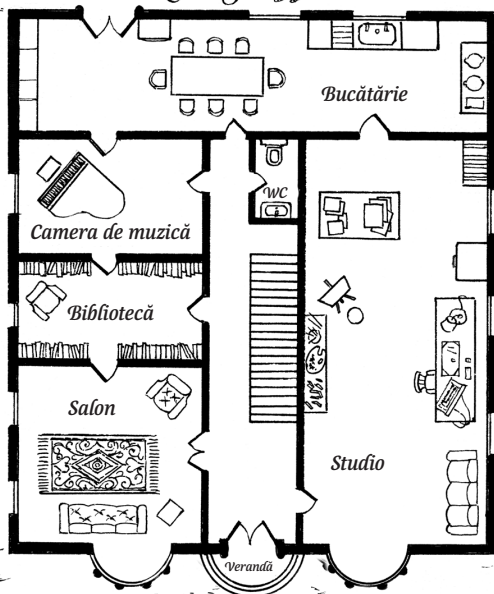
CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

ILUSTRAȚIE ȘI DESIGN COPERTĂ: Tudor Matei

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Diggi.
Mi-ai vindecat inima rănită
și mi-ai salvat viața în repetate rânduri.
Te voi iubi mereu și-mi va fi dor de tine la infinit.

Seaglass

HENRICH ALLES

Notă din partea agentului autoarei:

Am primit acest roman imediat după Crăciunul de anul trecut. Era împachetat în hârtie cafenie și legat cu sfoară și-mi fusese livrat personal la biroul meu din centrul Londrei. Nu știu de către cine. Nu avea scrisoare de recomandare, nu avea nici măcar un bilețel. Înăuntrul pachetului am găsit un manuscris. Majoritatea scriitorilor își trimit opera prin e-mail în zilele noastre, iar eu nu accept materiale nesolicitate, dar numele de pe pagina cu titlul mi-a tăiat răsuflarea. Pentru că autoarea acestei cărți e moartă de ceva vreme. N-am crezut niciodată în fantome, dar nici nu vă pot oferi o explicație rațională. O cunoșteam destul de bine pe scriitoare ca să știu că nimeni altcineva n-ar fi putut crea acest volum. După ce m-am gândit multă vreme, am decis că această poveste merită să fie spusă lumii. Editorii acestui roman au schimbat câteva dintre nume din motive legale, dar niciun cuvânt din poveste. Dacă e o poveste. Mărturisesc că mi-e teamă că măcar o parte din ceea ce veți citi aici e posibil să fie adevărat.

Capitolul 1

M-am născut cu inima frântă. Ziua în care am ajuns pe lumea aceasta singuratică a însemnat, de asemenea, și prima oară când am murit. Nimeni nu mi-a depistat pe-atunci maladia cardiacă. Lucrurile nu erau atât de sofisticate în 1975 așa cum poate sunt azi, iar culoarea mea albăstruie a fost pusă pe seama nașterii mele traumatizante. Am venit și cu fundul înainte, ca să complic și mai mult situația. Medicul ostenit i-a spus tatei să aleagă între mine și mama, explicându-i de parcă-și cerea iertare și cu un strop de nerăbdare că o poate salva doar pe una dintre noi. După o scurtă șovăială pentru care a plătit tot restul vieții sale, tata și-a ales soția. Dar moașa m-a convins să respir – împotriva tuturor șanselor și împotriva dorinței mele atotștiutoare – și toți străinii din sala de spital au zâmbit când am început să plâng. Toți, în afara mamei mele. Ea nici măcar nu a vrut să se uite la mine.

Mama mea își dorea un băiat. Avea deja două fiice când am venit eu pe lume și a ales să ne pună tuturor nume de floare. Pe sora mea cea mare o cheamă Rose, lucru care s-a dovedit straniu de potrivit, pentru că e frumoasă, dar are și țepi. După ea, dar cu patru ani înaintea mea, s-a născut Lily. Mijlocia din familia noastră florală e palidă, drăgălașă și, pentru unii, otrăvitoare. O vreme, mama n-a vrut să mă numească în niciun fel, dar, când a venit momentul, am fost botezată

Daisy. E o femeie care are mereu doar planul A la îndemână, așa că niciuna dintre noi nu a primit privilegiul celui de-al doilea prenume. Erau o mulțime de alte opțiuni mai bune, dar ea a ales o floare care e deseori culeasă, călcată în picioare sau din care se fac coroane. Copilul cel mai puțin favorit din ierarhia maternă știe foarte bine că asta va fi mereu.

E tare ciudat cum oamenii se transformă în numele pe care le primesc. De parcă literele astea așezate într-o anumită ordine pot prezice fericirea sau suferința care le va fi dată în viață. A cunoaște numele unei persoane nu e totuna cu a cunoaște persoana cu pricina, dar numele sunt cea dintâi impresie pe care o judecăm cu toții și după care suntem judecați. Daisy Darker a fost numele pe care mi l-a dăruit viața și cred că am crescut însușindu-mi-l.

A doua oară când am murit s-a întâmplat la exact cinci ani după ce m-am născut. Bătăile inimii mele s-au oprit complet în ziua în care am împlinit cinci ani, când am cerut prea mult de la ea încercând să înot până în America. Voiam să fug, dar eram mai bună la înot, așa că speram să ajung la New York până la orele prânzului, cu câteva mișcări pe spate. Nici măcar n-am ieșit din golful Blacksand și – practic – am murit în această încercare. Ar fi putut însemna sfârșitul meu pe acest pământ dacă n-ar fi fost aripioarele portocalii pe jumătate dezumflate și sora mea Rose, pe atunci în vârstă de zece ani. A intrat în apă ca să mă salveze, m-a târât înapoi la țărm și m-a readus la viață cu un entuziast spectacol de resuscitare în urma căruia mi-am rupt două coaste. Tocmai primise insigna pentru Primul Ajutor în clubul de cercetașe. Uneori suspectez că a regretat asta. Că m-a salvat adică. Insigna i-a plăcut întotdeauna la nebunie.

Viața mea nu a mai fost niciodată la fel după ce am murit a doua oară, pentru că atunci toată lumea a știut sigur ceea ce presupun că deja bănuiau: eram bolnavă.

Nenumărații doctori la care m-a dus mama când aveam cinci ani au spus toți aceleași replici, cu aceleași mutre, de parcă repetaseră același scenariu mic și trist. Cu toții au căzut de acord că nu voi trăi să apuc vârsta de cincisprezece ani. Au urmat câțiva ani de teste care să indice cât mai aveam de trăit. Maladia mea era neobișnuită și acei medici mă considerau un caz fascinant. Unii au sosit din țări străine doar ca să fie martori la intervențiile mele pe cord deschis; asta mă făcea să mă simt ca un superstar și, în același timp, ca o ciudățenie a naturii. Nu viața mi-a frânt inima, în ciuda faptului că s-a străduit din greu s-o facă. Micuța bombă cu ceas care îmi bătea neregulat în piept fusese plantată acolo înainte să mă nasc – un defect congenital foarte rar.

Strădaniile de a mă face să trăiesc mai mult decât îmi fusese dat includeau un cocktail zilnic de betablocante, inhibitori de serotonină, steroizi sintetici și hormoni, care să ne facă, pe mine și pe inima mea, să mergem mai departe. Dacă aveți impresia că toate astea implică un efort supraomenesc și o grijă înmăită, să știți că era adevărat, mai ales când aveam cinci ani. Dar copiii sunt mult mai rezistenți decât adulții. Se pricep mult mai bine să profite la maximum de ceea ce au și să-și facă mai puține griji pentru ceea ce le lipsește. Tehnic vorbind, murisem deja de opt ori până când am împlinit treisprezece ani și, dacă aș fi fost pisică, ar fi trebuit să intru în panică. Dar eram doar o fetiță și aveam lucruri mai importante decât moartea cu care să-mi bat capul.

La douăzeci și nouă de ani după venirea traumatizantă pe lume, sunt foarte recunoscătoare că am avut mai mult timp decât a prezis orice doctor. Cred că, dacă știu că vor muri în curând, oamenii își trăiesc altcumva viața. Moartea e un termen care schimbă esențial existența și le sunt veșnic îndatorată tuturor celor care m-au ajutat să-l depășesc. Fac tot ce-mi stă în putință să dau acest dar mai departe. Încerc să fiu bună

cu ceilalți, dar și cu mine însămi, și, în prezent, rareori îmi fac griji pentru lucrurile mărunte. Poate că nu posed multe lucruri materiale, dar detaliul acesta nu a contat prea mult pentru mine. Una peste alta, mă consider destul de norocoasă. Sunt încă aici, am o nepoată cu care ador să-mi petrec timpul și sunt mândră de munca mea – fac voluntariat la un cămin de bătrâni. După cum spune rezidenta mea preferată, de câte ori mă vede: secretul pentru a avea totul este să știi că deja îl ai.

Uneori oamenii mă cred mai tânără decât sunt cu adevărat. Am fost acuzată de nenumărate ori că mă îmbrac prea copilărește – mama nu a fost niciodată de acord cu alegerile mele vestimentare –, dar îmi place să port rochii-salopetă și tricouri retro. Prefer să-mi țin părul negru și lung mai degrabă împletit în codițe complicate decât să mă tund și habar nu am să mă machiez. Mi se pare că arăt bine, având în vedere toate lucrurile rele care mi s-au întâmplat. Singura dovadă vizuală a bolii îmi e crestată în mijlocul pieptului, sub forma unei cicatrice rozalii și palide. Oamenii obișnuiau să se holbeze la mine dacă purtam haine care o lăsau la vedere: costume de baie, pulovere cu anchior sau rochițe de vară. Nu i-am condamnat niciodată. Și eu mă holbez uneori la cicatrice; mecanica existenței mele prelungite mă fascinează. Acea linie roz e singura probă exterioară a faptului că m-am născut puțin defectă. O dată la câțiva ani, în timpul copilăriei mele oarecum disfuncționale, medicii mă deschideau din nou, pe rând, se uitau înăuntru și mai făceau câteva cârpeli. Sunt ca o mașină veche care probabil n-ar mai avea ce să caute pe șosele, dar de care s-a avut mare grijă. Dar nu întotdeauna și nu de toată lumea.

Membrii unei familii sunt ca amprente digitale: nu există două la fel și tind să lase urme peste tot. Tapiseria care-mi zugrăvește familia a avut dintotdeauna cam multe

fire lăsate pe dinafară, la întâmplare. Era puțin franjurată pe margini chiar dinainte de nașterea mea și, dacă vă uitați mai cu atenție, e posibil să descoperiți și câteva găuri. Unii oameni nu sunt capabili să distingă frumusețea imperfecțiunii, dar eu am iubit-o mereu pe Nana, mi-am iubit părinții și surorile. Indiferent de sentimentele lor față de mine și în ciuda celor întâmplate.

Nana e singura persoană din familie care m-a iubit necondiționat. M-a iubit atât de mult încât a scris o carte despre mine sau, cel puțin, despre o fetiță pe care o chema ca pe mine. Dacă numele meu vă sună cunoscut, acesta e motivul. *Micul secret al lui Daisy Darker* este o carte bestseller pentru copii, pe care Nana a scris-o și a ilustrat-o. Poate fi găsită aproape în orice librărie din întreaga lume, uneori expusă între *Gruffalo* și *Omidă mîncăcioasă*. Nana a spus că a vrut să dea acestei povești numele meu pentru ca, într-un fel sau altul, să trăiesc pentru totdeauna. A fost un lucru minunat, deși, la vremea respectivă, părinții și surorile mele n-au fost de aceeași părere. Bănuiesc că și ei voiau să trăiască pentru totdeauna, dar s-au mulțumit să trăiască, mai bine, din banii obținuți din drepturile de autor.

După ce a scris cartea, Nana s-a trezit cu o mulțime de bani cu care habar nu avea ce să facă, deși n-ai fi spus asta dacă te uitați la ea. A fost mereu o femeie generoasă când venea vorba de cauze caritabile sau de necunoscuți, dar nu și cu ea însăși sau cu familia ei. Crede că oamenii își doresc prea puțin dacă au prea multe și mereu a ezitat când i se cerea de pomană. Dar asta cred că e posibil să se schimbe. Cu mulți ani în urmă, înainte să mă nasc eu, o cititoare în palmă de la un târg din Land's End i-a spus Nanei că nu va trăi peste optzeci de ani. N-a uitat asta niciodată. Și agentul ei știe că nu e cazul să aștepte și alte cărți de la ea. Așa că mâine nu e doar Halloweenul sau aniversarea de optzeci de ani a Nanei.

Ea crede că e ultima ei aniversare, iar *ei* cred că, în sfârșit, vor pune mâna pe bani. Membrii familiei mele nu au mai fost de vreo zece ani în același loc, nici măcar când s-a măritat sora mea, dar când Nana i-a invitat la Seaglass pentru ultima oară, toți și-au anunțat venirea.

Casa ei de pe coasta Cornwallului a fost locul celor mai ferice amintiri din copilărie. Și al celor mai triste. Acolo ne-am petrecut, eu și surorile mele, fiecare Crăciun și fiecare Paște, dar și lungile vacanțe de vară de după divorțul părinților mei. Eu nu sunt singura din familie cu inima frântă. Nu știu dacă părinții mei, surorile mele sau agentul literar al Nanei iau acea prezicere despre moartea ei iminentă în serios, dar eu da. Pentru că uneori cele mai ciudate lucruri pot prezice viitorul cuiva. Uite, eu și numele meu, de exemplu. O carte pentru copii intitulată *Micul secret al lui Daisy Darker* mi-a schimbat familia pentru totdeauna și a fost oarecum o premoniție. Pentru că am un secret și cred că a venit momentul să-l mărturisesc.

Capitolul 2

30 octombrie 2004 – 16:00

Mi se taie răsuflarea când văd din nou Seaglass. În mod normal, îmi ia în jur de cinci ore să ajung din Londra în Cornwall și ceva mai puțin cu trenul. Dar mereu m-am bucurat să evadesc din haosul orașului și să ajung din nou în lumea amintirilor tulburătoare și a drumurilor de țară. Prefer un stil de viață mai simplu, mai lent, mai liniștit, iar Londra e inevitabil zgomotoasă. De multe ori întoarcerea aici mi s-a părut ca o călătorie în timp, dar drumul de azi a fost mai rapid decât m-am așteptat și relativ nedureros. Ceea ce e bine, pentru că voiam să ajung aici prima. Înaintea celorlalți.

Mă bucur să observ că nimic important nu s-a schimbat de la ultima mea vizită. Casa de piatră, în stil victorian, cu turnulețele ei gotice și cu acoperișul cu țigle turcoaz, pare a fi clădită din stâncile de granit pe care se sprijină. Bucățile de sticlă albastre-verzui decorează și acum o parte din pereții exteriori, sclipind în lumina soarelui și dăruind casei numele de Seaglass. Micul conac se ridică din mijlocul valurilor care o împresoară, cocoțat pe propria insuliță privată, chiar pe coasta Cornwallului. La fel ca o mulțime de lucruri în viața asta, e greu de găsit dacă nu știi unde s-o cauți. Ascunsă de stâncile abrupte și de cărările neștiute, într-un golful cunoscut de localnici drept Blacksand, e foarte departe de drumurile bătute. Nu este acel Cornwall pe care-l vezi pe ilus-

tratele poștale. Dar, dincolo de problemele legate de acces, mai sunt o droaie de motive pentru care oamenii tind să se țină departe de acest loc.

Nana a moștenit Seaglass de la mama ei – despre care se spune că a câștigat-o la un joc de cărți de la un duce beat mort. Povestea mai spune că acesta era un petrecăreț faimos, care a construit clădirea excentrică în anii 1800 ca să-și distreze amicii bogătași. Dar nu ținea deloc la băutură și, după ce și-a pierdut „palatul de vară” în favoarea unei *femei*, s-a înecat, cu necazuri cu tot, în ocean. Dincolo de trecutul său tragic, locul acesta face parte din familia noastră așa cum fac și eu. Nana a locuit aici de când s-a născut. Dar, deși nu a dorit niciodată să trăiască în altă parte și deși a câștigat o mică avere scriind cărți pentru copii, n-a investit prea mult în renovarea casei. Drept rezultat, Seaglass se prăbușește la propriu în mare și, la fel ca mine, nu va mai dăinui pe pământul acesta prea multă vreme.

Insulița pe care a fost construită cu aproape două sute de ani în urmă s-a erodat lent, odată cu trecerea timpului. Expunerea la întreaga forță a Oceanului Atlantic și secolele de vânturi și ploi și-au spus cuvântul. Casa e plină de secrete și de umezeală. Dar, în ciuda zugrăvelii desprinse, a dușumelelor scârțâitoare și a mobilierului străvechi, Seaglass a însemnat pentru mine acasă mai mult decât oricare alt loc de pe lume. Eu sunt singura care vine aici cu regularitate; părinți divorțați, vieți ocupate și surori cu atât de puțin în comun, încât e greu de crezut că suntem rude, au făcut ca adunările de familie să aibă loc foarte rar. Așa că acest weekend va fi special din mai multe motive. Mila se evaporă odată cu vârsta, ura trece și revine, dar vinovăția poate dura o viață de om.

Drumul până aici mi s-a părut straniu și definitiv. Șoseaua duce la o cărare ascunsă din vârful stâncii, care se înfundă

brusc. De acolo ai doar două variante să cobori în golful Blacksand: ori te arunci o sută de metri în gol și mori, ori o iei pe o potecă abruptă, pietroasă, până la dunele de nisip de jos. Poteca aproape că s-a prăbușit de tot în unele zone, așa că e mai bine să ai grijă pe unde calci. În ciuda faptului că vin aici de atâția ani, pentru mine golful Blacksand este în continuare cel mai frumos loc din lume.

Soarele după-amiezii târzii a coborât deja pe cerul albastru și pânclos, iar vuietul mării e ca o coloană sonoră bine cunoscută; una de care mi-era foarte dor. În jur, pe o distanță de zeci de kilometri, nu e nimeni și nimic. Nu văd decât nisipul, oceanul și cerul. Și Seaglass, cocoțată pe străvechile ei temelii de piatră, cu valurile izbindu-se de pietrele pe care e înălțată.

Când ajung nevătămată la baza stâncii, îmi scot încălțările și savurez atingerea nisipului printre degete. E ca și cum aş reveni acasă. Ignor roaba veche și ruginită, lăsată aici ca să ne ajute să ne transportăm pe noi înșine și lucrurile noastre până la casă; zilele astea nu am mare bagaj după mine. Oamenii rareori au nevoie de lucrurile de care cred că au nevoie ca să fie fericiți. Îmi încep lungul drum pe faleza din nisip natural, care leagă insula pe care se află Seaglass de țarm. La casă se poate ajunge doar când fluxul se retrage și, în restul timpului, e total desprinsă de lume. Nana a preferat întotdeauna cărțile, nu oamenii, și dorința ei de a fi lăsată în pace cu volumele ei a fost în cea mai mare parte respectată și aproape garantată, pentru că a trăit mereu într-un loc atât de inaccesibil.

Epavele invizibile ale vieții mele sunt risipite peste tot în acest golf ascuns, cu faimosul său nisip negru. Sunt o amintire tristă a tuturor călătoriilor pe care mi-a fost teamă să le întreprind. Existențele tuturor au aple necartografiate – locu-

rile și oamenii pe care n-am reușit să-i găsim –, dar, când știi că asta nu se va întâmpla niciodată, simți o durere cum nu e alta. Oceanele neexplorate ale inimilor și minților noastre sunt, de obicei, rezultatul lipsei de timp și de încredere în visurile pe care le aveam în copilărie. Dar adulții uită cum să creadă că visurile lor se pot totuși adevăra.

Vreau să mă opresc și să savurez mirosul oceanului, mângâierea soarelui după-amiezii calde pe chipul meu și vântul de la vest în păr, dar timpul e un lux pe care nu mi-l mai pot permite. N-am avut prea mult timp de pierdut de la bun început. Așa că mă zoresc, în ciuda nisipului umed care mi se agață de tălpi, de parcă ar vrea să mă ținutiască în loc, și a pescărușilor care se înalță și-mi țipă deasupra capului, ca și cum ar dori să mă avertizeze și să mă alunge de-aici. Sunetele lor ascuțite se traduc în niște cuvinte pe care nu le vreau în mintea mea:

Du-te înapoi. Du-te înapoi. Du-te înapoi.

Ignor toate aceste semne care par să sugereze că vizita asta e o idee proastă și grăbesc pasul. Vreau să ajung mai devreme decât restul ca să văd acest loc așa cum există el în memoria mea, înainte ca ei să strice totul. Mă întreb dacă alți oameni așteaptă cu drag să-și revadă familiile, dar se tem totodată de ele, așa cum mi se întâmplă mie mereu. Totul va fi bine după ce ajung acolo. Asta îmi spun de fiecare dată. Deși acest gând seamănă cu o mare minciună.

Clopoței agățați pe veranda ponosită încearcă să-mi ureze bun-venit acasă, cu melodia lor melancolică dirijată de briză. I-am confecționat pentru Nana într-un an, de Crăciun, când eram copil – am cules toate bucățile de sticlă netede, rotunde, albastre și verzui, pe care le-am găsit pe plajă. Ea s-a prefăcut că-i place darul meu și clopoței din pietricele au rămas aici de-atunci. Minciunile pe care le rostim în numele iubirii au